

Eörsi István

70 éves

Kedves Pista,

képzeld el, mi történt, és azt is képzeld el, hogy ez csak így történhetett!

Hazafelé vonatoztam, és mint mindig ilyenkor, megterítettem magam körül: újságok, könyvek, ásványlé, két bukta. Mindenből egy kicsi. (Buktából amúgy se jó a nagy.)

Épp a napi sajtó szalagcímeit futottam végig, és hogy lemenjen, rá egy korty ásványlé, amikor kisebb társaság csöppent körém. Honnan, honnan nem, ott termettek. Hogy mégse érezzem magam borzalmas társaságuk tagjának külszíni-
leg, könyvet fogtam a kezembe, hogy azzal, mint legyet, elüssöm az időt.

„De nem addig van az”, jött a mesefordulat. A társaság olyan hangerővel terjedt a „hangspektrum” minden irányába, hogy képtelen voltam befelé figyelni. Előbb csak bosszantott, ahogy szokott, mert mintha ott se lennék, csak mint egy lehajtható ülőke, ami állja a hangrezgést. Próbálkoztam a tájjal, alföldi roncsteleppel, azzal a gondolattal, hogy vajon a vonatból miért mindig csukott sorompót látni?, próbálkoztam egy mélabún legelő tehén fejében elképzelni a magam tekintetét, amint a robogó vonat ablakában futólag meglát engem, de nem jött be egyik sem. Ugyanakkor egyre-másra vettem az adásukat: ennyi millió neked, ennyi nekem, majd aláírod, tiéd a pályázat, ne is törődj semmivel, stb. Na, akkor láttam, hogy szó nem eshet másként és másról, ezek itt mind egy hajszál (paraszthajszál!) politikai karrierben utazó megélhetési szakemberek – direkt nem egyszerűsítettem úgy, hogy politikusok.

Túlkorbácsolt anyagi vonzalmukon túl egész lényük bosszantott, ahogy..., és ez ismerős. Előbb erősen a szemüket néztem, hátha zavarba esnek, észlelik, van itt egy nem ide il-
lő megfigyelő, aki leköveti matematikai attrakciójukat. Ennek azonban nem volt foganatja, le voltam szarva/sbőrrel takarva. Na, akkor gondoltam egy nagyot, és egy kicsit kölcsönvet-
telek. Fogtam a könyved, a legújabbat, és lassan emeltem úgy a borítóját, hogy lehetőleg „kiüsse a szemüket”. A hatás nem váratott soká’, az első megbökte a másodikat, az a harmadikat, és így tovább, valami szisztematikus egyezséget ke-
restek egymásban. Visszafogottan duruzsolták: „Őrsi”. „Őrsi” – így, hosszú ő-vel mondták.

Aztán arrébb csúsztak a folyosón, két fülkével lejjebb kotródtak, ott a jó ég tudja, mit olvastak. Lehet, hogy semmit.

Békét és jó egészséget kívánok úgy testben, mint antitestben egyaránt:

Podmaniczky Szilárd

(Eörsi István költő, író, műfordító, publicista, csillapíthatatlan ellenzékünk 70. születésnapját ma este 9 órakor ünneplik a Kamra színházban, ahol a fenti köszöntő levél is elhangzik.)